

STATSMINISTER NORDLIS TALE VED ÅPNINGEN AV NORGES
IDRETTSFORBUNDS TING FREDAG 21. MAI 1976 I TØNSBERG

La meg først takke for innbydelsen til årets idrettsting. På vegne av Regjeringen er det en glede å hilse dere og ønske til lykke med tingets drøftinger av de store oppgaver som ligger foran.

Idrettsbevegelsen har i dag en imponerende oppslutning, med over 7 000 idrettslag og bedriftsidrettslag spredt over hele landet, og med en stor prosent av landets befolkning som tilsluttede medlemmer.

Det er antakelig ingen annen kulturaktivitet som kan vise til slik oppslutning hverken i form av medlemmer, deltakere eller tilskuere.

2

I vår generasjon har det blitt utviklet et velferdssamfunn som har gitt store deler av befolkningen en materiell, sosial og kulturell frihet som tidligere generasjoner bare kunne drømme om. Men vårt nye levesett har også gitt problemer både for det enkelte menneske og for samfunnet som helhet.

Tidligere tiders fysiske slit for å overleve er i mange tilfeller avløst av fysisk inaktivitet. Sammen med endret kosthold regnes dette som en av årsakene til at f.eks. hjerte- og karsykdommer har økt sterkt i de senere år.

Selv om mye av slitet er borte, opplever mange i steden en arbeidssituasjon og en livssituasjon med stress, mas, slitasje sykdommer og manglende fysisk trening.

Denne situasjon gjør det - kanskje mere nødvendig enn noengang tidligere - å legge forholdene til rette for at det enkelte menneske kan trekkes med i idretts- og friluftsliv, og her har

de offentlige organer og den frivillige idrettsbevegelse et felles ansvar.

Jeg er glad over å kunne gi honnør for den innsats idrettsbevegelsen har gjort for å trekke nye grupper med i idretten bl.a. gjennom de forskjellige TRIM-tilbudene som er gitt. Idretten må etter min oppfatning arbeide energisk videre langs linjen. Dette er en utfordring til oss alle, ikke minst til dere som utgjør Idrettstinget. I ennå høyere grad bør idretten bli en bred folkebevegelse.

Og la meg da rette oppmerksomheten særlig mot grupper som ikke tidligere har hatt noen nevneverdig kontakt med idretten. Det kan gjelde eldre mennesker, det kan gjelde fysisk, psykisk og sosialt funksjonshemmede, det kan gjelde spesielle yrkesgrupper, f.eks. sjøfolk og de som er knyttet til fiske og fangst for å nevne noen. Idrettsorganisasjonenes arbeid for å engasjere nye grupper vil i aller høyeste grad møte stor forståelse hos de offentlige myndigheter.

I den debatt som føres om idrett, er problemstillingen ofte breddeidrett kontra toppidrett.

Jeg vil gjerne understreke at det etter mitt syn ikke bør være et enten eller, men i stor grad et både og.

I stortingsmeldingen om ny kulturpolitikk, har vi sagt det slik at hovedmålet er "idrett for alle", og at også "enerne" hører med til alle. De som vil gå inn for toppidrett må også ha retten til å perfektionere seg til det ytterste. Dette er godtatt innenfor andre områder av vår kultur og bør prinsipielt ikke vurderes annerledes innenfor idretten.

De utvekster som måtte forekomme og de negative sider ved konkurranse- toppidrett og den såkalte stjerneidrett, er jeg oppriktig glad for at idrettsorganisasjonene er opptatt av og drøfter grundig og alvorlig.

Det er Regjeringens ønske å påta seg en stor del av ansvaret for at idrett og friluftsliv kan bli en naturlig del av folks daglige tilværelse. Statens oppgaver er i første rekke knyttet til økonomiske ytelser. Vi tar sikte på bl.a.

- å øke idrettens andel av tippemidlene fra 35 til 50% av overskuddet,
- å overføre utgifter til administrasjon av idrettens sentrale ledd til statsbudsjettet,
- og å bedre idrettslagenes økonomi med økte offentlige tilskudd.

Allerede ved starten av stortingsperioden ble den programfestede endring av tippeloven gjennomført, og dette - sammen med en sterk økning i tippeomsetningen gjorde at vi i Statsråd forrige fredag kunne fordele 66.6 millioner kroner av tippemidlene til idretts-

formål.

Denne sterke økningen som var på hele 19.3 millioner kroner gjorde det mulig å øke tilskuddene vesentlig både til aktiviteter og til anlegg, rundt om i landet. Også over statsbudsjettet er tilskuddet til idretten økt.

I tillegg til dette vil idrettslag og idrettskretser få sin del av de 29 millioner kroner som i år overføres fra staten til kulturarbeid i kommuner og fylker.

Det er det enkelte fylke og den enkelte kommune som avgjør hvordan de vil fordele disse midlene til de forskjellige aktiviteter innenfor det vide kulturområdet.

Men når det gjelder å styrke idrettens stilling, er ikke penger det viktigste. Det viktigste er den frivillige innsats fra de tusener i idrettslag og organisasjoner. Det gjelder den orga-

nisasjonsmessige innsats, instruksjonsvirksomheten, og innsatsen i løype og på idrettsbanen.

Det er norsk idretts eget ansvar, og norsk idretts utfordring, å drive dette arbeidet slik at idretten blir det viktige innslag i vårt liv, som den bør være. Offentlig støtte bør ikke, og kan ikke, erstatte denne interesserte, frivillige innsats fra de tusener av tillitsmenn i norsk idrett som gir bevegelsen den styrke og holdning den i dag har.

La meg igjen hilse idrettstinget, - takke for den innsats idrettsbevegelsen har gjort i den periode som nå tar sin slutt - og uttrykke håpet om fortsatt framgang, og fortsatt godt samarbeid for å realisere målsettingen om IDRETT FOR ALLE.

Atter en gang - takk for innbydelsen, og lykke til med tingets forhandlinger.